

РЕШЕНИЕ

№ 20198

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3587** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26 ал. 12 и чл.24 и от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Т. К., [дата на раждане], гражданин на У. чрез адв. М., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, офис 13, тел: [ЕГН] и посочен адрес за електронно връчване – профил на И. В. М. в Системата за сигурно електронно връчване срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на заместник-директор на дирекция „Миграция“ МВР по подадено от него заявление от 27.10.2025г.

Твърди се, че отказът е незаконосъобразен поради допуснато нарушение на материалния закон, немотивираност и в нарушение на производствените правила. В частност:

Административния орган не е описал точно, прецизно и разбираемо нормите, които са нарушени или не са изпълнени за да постанови отказ. Сочи се, че същият е постановен на основание чл.24и ЗЧРБ но тази разпоредба има 20алинеи и повече точки. Нормата посочена във връзка с чл.24и е чл.26 ал.2 ЗЧРБ, която разпоредба изброява случаите в които може да се постанови отказ .В акта не е изложено нито описание в обстоятелствената част, нито като мотиви да е нарушена някоя от хипотезите на чл.24и. Тзи норма е спомената бланкетно.

Посочено е още, че в ЗМТМ и праилника по прилагането му не е предвидена възможност за смяна на месторабота, длъжност и работодател на работник, гражданин на трета държава с предоставено „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Жалбоподателят твърди, че не е променил нито работодателя, нито длъжността а местооботата, но дори този извод не е обоснован от страна на товетника. Освен това липсата на подобно предвидена възможност в ЗМТМ не е основание за постановяване на отказ, още по-малко такъв на сонование чл.26 ал.2 вр. ч.24и от ЗЧРБ и то в хипотеза в която жалбоподателят е представил всички изискуеми по чл.24и от с.з. документи.

Нормата на чл.24и ЗЧРБ не предвижда обвързаност на решаващият орган от отрицателното становище на АЗ, а изисква самостоятелна преценка на всички факи по случая. Не е анализирана икономическата реално напазара натруда. В т.ч. след като жалбоподателят е сключил първоначално договор през 2022г. с работодателя за месторабота на [улица] в Х., то е закономерно към датата на подоване заявлението – 27.10.2025г. този договор да е бил изпълнен, поради което и при повторното подаване на документи да е представен нов договор.

Представените допълвнително документи – нов трудов договор и нов договор за СМР не представляват нарушение или неизпълнение на дадените указания. Жалбоподателят твърди още, че е допустимо в рамките на започнало вече административно производство да се поиска изменение на снованието на което молителят отправя искането си, по арг. от чл.214 ал.1 ГПК.

Ответната страна - заместник-дикретор на дирекция „Миграция“ МВР изразява становище за неоснователност на подадената жалба, с аргументи, аналогични с изложените в оспорваният акт.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, от активно легитимирано лице - адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 10а ал.1 ЗЧРБ, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуто на спора, с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка, съдът съобрази и приема:

Със заявление рег. № 272000-20520 от 27.10.2025г. е поискано предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24и, чл.24к, чл.33к, чл.33п и чл.33т от ЗЧРБ.

Към заявлението е приложена обосновка на искането, видно от която дружеството СТ К. е ТД извършващо дейност основно в сферата на стротиелството и има необхосимост от общ работник строителство на сгради с код по НКПД 9313 0001, като дружеството не е могло да намери подходящ кандидат – български гражданин или чужденец с приравнени права за обявените онлайн работни позиции. Приложена е и декларация от управителя на дружеството за занзанечините чездустранни граждани сред които и жалбоподателят. Също така – декларация от упраителя за спазване условията на чл.7 ал.1 т.2 от ЗТМТМ и декларация за спазване условията на чл.28 ал.1-4 от ЗМТМ, договор от 01.09.2025г. за наем на недвижим имт ,видно от кято рботодателят наема такъв имот в [населено място] и декларация от управителя на „АРПЕЗОС БУС“ ООД, че предоставя, че предоставя жилището на жалбоподателя. Приложена е длъжностна характеристика за длъжността, договор от 26.07.2022г. за изпълнение на СМР от работодателя, в

качеството на изпълнител, трудов договор да изпълнение на дейности на този обект от жалбоподателя в качеството му на общ работник строителство на сгради Декларация

Заявлението и приложените документи са изпратени на АЗ като в отговор е изразено отрицателно становище, № СМ-2902/04.02.2026г.

При постановяване на процесният отказ ответника е посочил, че съгласно чл.24 и ал.5 т.9 ЗЧРБ към заявлението следва да е приложен копие на сключен трудов договор, подписан и влязъл в сила на датата на получаване документа за пребиваване на работника-чужденец и копие на длъжностната ахаакперистика. Видно от от изложеното от АЗ в трудовият договор некоректно е цитирана клаузата за влизане в сила след издаване документа за пребиваване на заявителя. Ответника е установил още, че с писмо от 02.12.2025г. АЗ е изисквала заявителя да представи нов трудов договор подписан от страните съдържащ коректно клауза за влизане в сила. Представен, с писмо от 07.01.2026г. е нов договор, с който е ромене адресът на месторабота и същият е различен от този по подаденото заявление.

На следващо място ответника е поочил, че съгласно чл.24 и ал.5 т.12 ЗЧРБ е необходимо да се представят документи, които се изискват съгласно българското законодателство за заемане посочената от работодателя длъжност. Така, при преглед от АЗ на приложениет договор за строителство е видно, че същият е сключен на с месторабота [населено място] [улица], Мелничен комплекс, за изпълнение СМР по източен скат на покрив, без конкретизиран срок за изпълнение, предвид исканото за удължаване срока за издаденото решение за пребиваване и работа с 36 месеца. Така, АЗ с писмо от 02.12.0025г. е поискала представяне на копие на документ – ане, договор за строителство безпечващата заетостта за исканият срок от 3г. за работа на обекта посочен в трудовият договор - [населено място] [улица], Мелничен комплекс. В допълнително представените документи от 07.01.2026г. е посочен нов адрес на местоабота – [населено място], обект Складова ба – Обновяване на складова база и изграждане на хале за ремонт и обслужване на тежка техника в честност „Д. дере“. В оспорваният акт е посочено, че документ обезречаващ заетостта от исканият срок от 3г. на оекта по месторабота посочен в заявението и трудовият договор не е посочен.

На тази база ответника се е позовал на нормата на чл.7 ал.2 ЗМТМ съгласо която работниците гражданите на трети страни с разреше достъп до пазара на труда могат да работят по трудово правоотношение само за конкретно ФЛ или ЮЛ и за посочените в разрешението място, длъжност и срок. ЗМТМ и правилника за прилагането му не предвиждат възможност за смяна на масторабота, длъжност и работодател.

В заключение е посочено, че становището от АЗ е задължителен елемент от производството и липсаа на положително становище води до нъвзможност за разрешаване право на пребиваване и работа.

В светлината на фактите следва да се посочи:

Процесният акт е постановен от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл.24 и ал.17 от ЗЧРБ и приложената по дело заповед № 5364з – 4651 от 08.10.2015г. на директор, дирекция Миграция при МВР и изменяща я заповед № 5364з – 3306/07.12.2022г. за делегация на правомощия в допустимите законови предели на разпоредбата.

Оспореният отказ е постановен в писмена форма, при спазване изискването за изложение на фактически и правни съобръжения обосновали решавака дейност, поради което е в съответствие с чл. 59 ал.2 т.4 АПК. Във връзка с възраженията изложени в жалбата,съдът счита за необходимо да отбележи, че изрично в акта са посочени разпоредбите на чл.24и ал.5 т.9 и т.12 от ЗЧРБ и от фактическа страна – съответстващите на нормата обстоятелства, съгласно възприятието на орана. Същевременно е налице позоваване на чл.26 ал.2 вр. чл.24и ЗЧРБ,което ясно позволява да се установи,разбере и проконтролира решаващата дейност на органа. Посочени са още и разпоредбите на чл.7 ал.2 и чл. 15 ал.1 от ЗМТМ с оглед относимостта им към спора. В тази връзка твърденията на жалбоподателя се явяват неоснователни.

При постановяване на акта са събрани всички необходими документи в производството,спазено е правото на участие на заявителя ,в т.ч. са му дадени указания за предоставяна допълнителни документи относно изясняване спорните обстоятелства по заявлението. В този смисъл и при постановяване на решението не са допуснати нарушения на процесуалните правила опорочаващи производството или органичаващи правото на защита на лицето.

По съществуто на спора,съдът съобрази:

Съгласно чл.15 ал.1 ЗМТМ достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

В този смисъл положителното становище представлява абсолютна предпоставка за постановяване благоприятен за жалбоподателя акт, позволяващ и предполагащ изследване наличието на другите законови изисквания. И обратното – наличието на отрицателно становище,обуслвя и отрицателният изход от спора.

В своята практика ВАС е имал възможност ясно да постанови,че „...Действително становището на Агенцията по заетостта е задължително за директора на Дирекция "Миграция". Но при оспорване на крайния акт не може да бъде отказано проверка на законосъобразността на становището на Агенцията по заетостта. Обратното означава становището на Агенцията по заетостта да предопределя крайния акт, без то /становището/ да може да бъде проверено относно неговата законосъобразност.“./виж Решение № 3592 от 31.03.2026 г. на ВАС по адм. д. № 1854/2026 г., Решение № 3085 от 18.03.2026 г. на ВАС по адм. д. № 984/2026 г. и др/.

В тази връзка неоснователно е твърдението в жалбата,че становището на АЗ не обвързва решаващият орган.

Като следствие, съдът следва да подложи на проверка,както изложеното в оспорваният акт,така и самото становище.

По силата на чл.24и ал.5 т.9 ЗЧРБ към подаденото заявление по образец се прилага заверено от работодателя копие на сключен срочен трудов договор за длъжност с код по Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г., подписан от страните и влизащ в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника – чужденец, и копие от длъжностната характеристика, когато е неразделна част от договора.

Видно от данните по делото, такъв договор е приложен, като същият сключен на 26.07.2022г. регламентира изпълнение СМР по източен скат на покрив на обект в [населено място], [улица], М. комплекс, без конкретен срок на изпълнение.

По своята същност правото на пребиваване в хипотезата на чл.24и ЗЧРБ, респ. чл.15 ЗМТМ е целево, свързано с необходимост на конкретен работодател да извършва конкретна дейност и обосновка защо следва да се наеме чужденец гражданин на трета държава/арг. чл.24 ал.5, т.4 б.“а“. Тези съображения са валидни и приложими и към процедурата по удължаване срока на подаденото разрешение.Самото предоставяне на достъп до пазара на труда по чл.15 ЗМТМ,като предпоставка за издаване на разрешение по ч.24и ЗЧРБ, е целево – необходимост от съответен работник за извършване на конкретна дейност. В тази хипотеза връзката между конкретната дейност, осъществявана от работодателя и необходимостта от работник,който да участва в изпълнението и е определяща. Срокът на изпълнение на работата от своя страна е определящ за преценка обосноваването на претендираният срок на разрешението. Пради тези именно съображения законът и правилника за прилагането му съдържат детайлно изброяване съответните документи идващи да удостоверят и позволят проверка на посочените обстоятелства. В., нормата на чл.7 ал.2 ЗМТМ ясно потвърждава този извод, недвусмислено регламентирайки, че работа по трудово правоотношение е възможна само за местния работодател или местното лице и за посочените в разрешението, издадено от компетентните органи, място, длъжност и срок на работа. И като следствие, правилно е посочено в оспореният акт,че ЗМТМ не предвижда възможност за смяна месторабота,длъжност и работодател на работник – гражданин на трета страна.

Ето защо и като е установила липсата на уговорен срок в трудовият договор,обосноваващ петендираното право на пребиваване/достъп да пазара на труда,АЗ правилно е изискала от лицето да докаже и установи посоченото обстоятелство чрез представяне на анекс,договор и пр. Обратното би се явило в противоречие с принципа за срок на действие на разрешението и неговата целева същност.

Представеният, в отговор на изисканото от АЗ, нов договор за друг обект и друго място на работа реално не представлява отстраняване констатираното несъответствие,нито позволява да се провери верността, респ. установи или потвърди посоченото в заявлението.

Противно на изложеното в жалбата – изменение на основанието или съществените елементи обосноваващи претендираното право е допустимо по АПК в строго ограничени хипотези, каквито настоящата не е. А всички аргументи произтичащи от уредбата на исковото производство по ГПК са напълно неотнорми.

Представянето на нов договор, за нова месторабота на друг обект би могло да послужи като основание за подаване на ново заявление, но не представлява отстраняване недостатък на подаденото,нито конкретизация на искането. В., ако иска да подаде ново заявление, жалбоподателят разполага с тази възможност, но не може чрез позоваване на нови/други факти и различни обстоятелства да санира недостатък и придобие права по предходно инициирана процедура с цел благоприятен изход от нея. Още по-малко чрез такива факти да обоснове и докаже съответствие с легалната законна цел, преследвана с подаденото от него заявление.

В тази връзка съдът приема, че както изразеното становище от АЗ, така и процесният акт са правилни и законосъобразни.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2, предл. четвърто от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Т. К., с паспорт FA548460, [дата на раждане], гражданин на У. срещу отка за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на заместник-директор на дирекция „Миграция“ МВР по подадено от него заявление от 27.10.2025г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: